

[Justitsministeren.]

mere overvejer behovet for en udtrykkelig regel om en betænkningstid. Jeg finder, at det må indgå i overvejelserne om en sådan regel, og at det vil kunne give anledning til betænkelighed, at et eventuelt indgreb på den måde forsinkes. Vigtigheden af, at et eventuelt indgreb foretages så tidligt som muligt, er vi vel alle enige om.

Forslaget betyder også en omformulering af reglerne om den lægelige vejledning. Det forekommer på forhånd noget tvivlsomt, om der er grund til at ændre den gældende formulering, der stammer fra 1970-loven, men dette kan man jo også drøfte under udvalgsbehandlingen.

Endelig foreslås det, at barnefaderen skal deltage i rådgivningen. I 1970-loven var ordningen den, at der skulle indhentes erklæring fra ægtefællen, hvis kvinden var gift og samlevede med sin ægtefælle. Denne regel blev ophævet i 1973-loven, idet man fandt, at kravet om erklæring ikke ville være i overensstemmelse med de synspunkter, som lå bag indførelsen af fri svangerskabsafbrydelse. Hvilken stilling man end har til spørgsmålet om fri svangerskabsafbrydelse, er det dog efter min opfattelse sådan, at dette synspunkt stadig er holdbart, og jeg tro derfor ikke, det vil være rigtigt at følge forslaget på dette punkt.

I fremsættelsen henviser forslagsstillerne til, at antallet af aborter er steget betydeligt siden den 1. oktober 1973. I denne anledning vil jeg gerne referere nogle tal fra en undersøgelse, der er udarbejdet i sundhedsstyrelsen. Det fremgår af denne undersøgelse, at der i oktober kvartal 1973 har kunnet konstateres en stigning i antallet af legale aborter på 35 pct. i forhold til perioden 1. april 1972 til 31. marts 1973. Samtidig har sundhedsstyrelsen oplyst, at en del af denne stigning formentlig er forårsaget af, at indgrebene nu foretages tidligere i svangerskabet. Fra oktober til december 1973 blev indgrebene gennemsnitlig foretaget i den 9. svangerskabsuge, og sammenligner man med de senest tilgængelige oplysninger fra før lo-

vens ikrafttræden, nemlig tallene fra 1971-72, blev indgrebene gennemsnitlig foretaget i 10. svangerskabsuge. Tages der højde for denne ændring, bliver stigningen målt i forhold til 1972-73 kun på ca. 27 pct.

Helle Degn (S):

For størstedelen af alle kvinder er det utvivlsomt både konfliktfyldt og meget vanskeligt, når de konstaterer, at de er gravide, og skal tage stilling til, hvorvidt de skal gennemføre svangerskabet eller få det afbrudt. I realiteten er der to vigtige afgørelser, som kvinden skal træffe. Hvorvidt hun ønsker et barn eller ej, og hvorvidt hun er rede til at påtage sig moderrollen, som det forventes af hende, og tage de sociale konsekvenser og den belastning, det medfører, eller om hun skal kæmpe mod vaneforestillingerne om moderrollen og forestillingerne om, at kvinder først er kvinder, når de har fået børn.

For kristeligt folkeparti gælder det specielle, at man i dette parti skal lære at leve med, at det ikke i Danmark er nødvendigt at få abort, men at man faktisk fortsat godt må gennemføre et svangerskab, hvis man ønsker dette, at den frie abort er et tilbud til kvinderne og ikke et påbud til kvinderne.

Om kristeligt folkepartis forslag skal jeg kort sige følgende:

Forslaget indeholder fire ændringer til den bestående lov. For det første at anmodningen om abort skal fremsættes over for mødrehjælpen, hvor den nugældende lov taler om, at anmodningen skal fremsættes over for en læge eller en mødrehjælpsinstitution. For det andet at den abortsøgende skal modtage tvungen rådgivning. For det tredje at barnefaderen skal have mulighed for at deltage i den tvungne rådgivning. For det fjerde at kvinden skal have betænkningstid og mulighed for eventuelt nyt besøg hos læge eller mødrehjælp.

Hertil skal socialdemokratiet sige, at vi kan følge socialreformkommissionens betænkning, hvoraf det fremgår, at det er ønskeligt, at mødrehjælpsinstitutionerne